

Jukka Halttunen

Omituisia rakkaustarinoita 2

Omituisia rakkaustarinoita 2

Jukka Halttunen

OMITUISIA
RAKKAUSTARINOITA 2

© 2021 Jukka Halttunen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80-4639-4

Kannen kuva: Dainis Graveris

Sisällys

AGAIN.....	7
MICHELLE	53
ELEMENTAL.....	101
SALO	153
DEMONI	207
SALVITA	267
LOPUKSI.....	293

AGAIN

1/1

Synnyin Oregonin Portlandissa 12. helmikuuta vuonna 2000. Lap-suuteni ja nuoruuteni olivat turvattua ja pääosin onnellista aikaa. High schoolista valmistuttuani siirryin opiskelemaan kirjallisuutta ja sen historiaa synnyinkaupunkini maineikkaaseen Pacific Western Universityyn.

Elämäni merkittävin käänne tapahtui tuon yliopiston tiloissa syyskuun puolivälissä 2024. Olin tuolloin yksi kahdestatoista opiskelijasta, jotka kokoontuivat erääseen yliopiston pienimmistä luentosaleista perustamaan omaa laatukirjallisuuden lukupiiriään.

Tarkoituksemme oli koota tyypillisimmin luetuista klassikko-kirjoista poikkeava romaanivalikoima lukuvuotemme vapaa-ajoille ja kokoontua sen jälkeen säännöllisin väliajoin keskustelemaan luke-mastamme omasta mielestämme hyvin laatu-tietoisena lukupiirinä.

Oli aurinkoinen syyskuun perjantai-iltapäivä. Kokoontumisemme jälkeen meidän oli tarkoitus hajaantua viikonlopun viettoon. Jouk-koon kuului useiden eri vuosikurssien opiskelijoita. Olin itse juuri aloittanut kolmannen lukuvuoteni, enkä tuntenut entuudestaan läheskään kaikkia paikallaolijoita.

Diane Warner oli ensimmäisen vuosikurssin opiskelija. En ollut nähnyt häntä koskaan aiemmin. Diane oli saapunut paikalle ensim-mäisten joukossa yhdessä minulle niin ikään ennalta tuntemattoman naisystävänsä kanssa. Hän istui jo yhdellä piiriin asetetuista tuoleista minun kävellessäni luentosaliin.

Nähdessäni Dianen ensimmäistä kertaa henkeni lähes salpautui. Hän oli kyllä myös kaunein koskaan näkemäni nainen, mutta se ei ollut reaktioni ainoa tai edes tärkein syy.

Minuun iski välittömästi selittämätön tunne siitä, että minä joko tunsin hänet ennestään, vaikka emme olleet koskaan tavanneet, tai että ainakin kuuluisi tuntea; että hänestä tulisi kohta elämäni tärkein ihminen enkä saisi missään nimessä enää kadottaa häntä hänet nyt löydettyäni.

Diane oli 165 senttiä pitkä, sopusuhtainen nuori nainen. Hänellä oli virheettömän kauniit kasvopuhteet, ruskeat silmät ja kiiltävät, hoidetun näköiset tummanruskeat hiukset. Hän oli pukeutunut lilan väriseen silkkiiseen paitapuseroon ja mustaan nahkahameeseen.

Dianen hameen helma oli uskaliaan lyhyt pääsääntöisesti asiallista opiskeluympäristöämme silmällä pitäen, paljastaen hänen polvensakin kokonaan hänen istuessaan. Sukkahousut olivat kiiltävän mustat ja kalliin näköiset. Jaloissaan hänellä ei sentään ollut korkokenkiä, vaan hiukan arkisemmat joskin uuden näköiset avokkaat.

Istuuduin opiskelukaverini Johnin kanssa melkein suoraan Dianeaa vastapäätä. Juuri ennen keskustelutilaisuuden alkua katseemme kohtasivat. Ennen kuin sekasorto pääsi vallalle, ehdin tunnistaa myös hänen katseessaan äkillistä hämmennystä.

Hänkin tunnisti minut.

Diane rypisti kulmiaan näyttäen perin pohjin hämmentyneeltä. Hän kääntyi naisystävänsä puoleen sanoen tälle jotakin. Toinen nainen katsoi vuorostaan minua ja kääntyi sitten takaisin Dianen puoleen, vastaten hänelle päätään samalla pyörittäen.

Diane oli selvästikin kysynyt ystävältään, tiesikö tämä kuka olen ja saanut kieltävän vastauksen. Se ei yllättänyt minua, sillä myös tuo ystävä oli selvästi ensimmäisen vuosikurssin opiskelija enkä ollut nähnyt myöskään häntä koskaan aiemmin. Hän ei kuitenkaan herättänyt minussa samanlaista välitöntä tuttuuden tunnetta kuin kaunis vierustoverinsa.

Tämän jälkeen Diane kääntyi katsomaan minua uudelleen silmiin, hämmentynyt ilme edelleen kasvoillaan. Minun täytyisi mennä hänen puheilleen heti tämän tilaisuuden päätyttyä. Oli selvää, että hän tunsin samoin kuin minä. Meidän olisi yhdessä selvitettävä miksi.

Kokoontumisemme puheenjohtajana toimi ryhmämme vanhin osanottaja, neljännellä vuosikurssilla opiskeleva nainen, jonka tunsin ennestään vain ulkonäöltä. Hän korotti ääntään avatakseen tilaisuuden ja saadakseen rennon puheensorinamme vaimenemaan.

Hiljennettyämme rento tunnelma jännittyi hetkessä, kun kuulimme toisaalta rakennuksessa huutoja ja meteliä. Oli kuin joku olisi ampunut paukkupommeja sarjassa. Syyskuun puolivälissä ei ollut mitään syytä ampua ilotulitteita, etenkin koska oli perjantai ja 13. päivä.

Osa lähenevistä huudoista kuulosti hysteerisiltä. Joku kirkui. Ovia paiskottiin. Katsoimme toisiimme äkisti säikähtäneinä. Osa meistä nousi saman tien jalkeille.

”Mitä tapahtuu?” joku kysyi.

Lähinnä ikkunoita istuneet kiirehtivät niiden ääreen katsomaan näkyisikö ulkona mitään. Osa piirin vastakkaisella reunalla istuneista taas siirtyi salin ovelle kurkistaakseen käytävään. Itse en tehnyt heti kumpaakaan vaan jäin istumaan paikalleni, kohdistuen uudelleen katseeni Diane Warneriin. Tämä istui vielä hetken aikaa levollisena paikallaan, kauniimpana ja puoleensavetävämpänä kuin yksikään aiemmin kohtaamani ihminen.

Sitten luentosalin ovi aukesi kovalla ryminällä. Sisään tunkeutui kaksi pitkiin mustiin nahkatakkeihin pukeutunutta nuorta miestä. Molemmilla oli silmillään aurinkolasit ja käsissään mustanpuhuvat automaattiasheet. Diane nousi kauhistuneena jalkeille. Minä tein samoin.

Sisään tunkeutuneet miehet avasivat tulen meitä kohti. Kaunis Diane sai välittömästi puolen tusinaa osumaa. Yksi luodeista lävisti hänen kaulansa ja arvasin jo pelkästään sen osuman olevan kuolettava, mitä todennäköisesti olivat myös useat muut hänen vatsaansa ja rintakehäänsä.

Vierelläni seisonut, ovea kohden kääntynyt John sai myös osumia ensimmäisistä tappajien ampumista lyhyistä sarjoista. Hän kaatui elottomana päälleni, painaen minut lattiaa vasten. Hetkeen en kyennyt liikkumaan.

Johnin haavoista valuva veri tahri minut nopeasti, minkä lisäksi olin shokissa katsellessani kuinka elämä pakeni parin metrin päässä lattialla makaavasta Dianesta.

Kahdestatoista luentosalissa tuona päivänä olleesta opiskelijasta selvisi lisäksi hengissä vain yksi, minulle tuntematon mieshenkilö, joka oli vetäytynyt kiireesti piiloon salin takaosassa sijaitsevaan tarvikekomeroon heti kuultuaan ensimmäiset laukausten äänet.

Minun onnekseni koitui se, että veren tahrimana ja shokissa näytin Johnin ruumiin alla liikkumatta maatessani jo kuolleelta. Vaikka tappajat maltoivatkin jäädä saliin ampumaan vielä muutaman lyhyen sarjan niihin opiskelijoihin, joiden olettivat vielä olevan hengissä, he eivät osuneet eivätkä muutenkaan kiinnittäneet huomiota minuun

vaan jatkoivat matkaansa seuraavaan saman käytävän varrella sijaitsevaan tilaan.

Pacific Western Universityn hirvittävä perjantain 13. päivän verilöyly vaati kaikkiaan 127 kuolonuhria ollen Yhdysvaltain historian siihen mennessä tuhoisin joukkoampuminen. Kuolleiden joukossa olivat myös kaikki poliisin sittemmin ampumat seitsemän hyökkääjää, entisiä ja nykyisiä opiskelijoita, syystä tai toisesta katkeroituneita.

Tapauksen ällistyttävin yksityiskohta oli hirmuteon tekijöiden suuri lukumäärä. Mistä ihmeestä saattoi löytyä peräti *seitsemän* niin häiriintynyttä ja absoluuttisen pahaa yksilöä, että nämä pystyivät yhteistyössä sekä suunnittelemaan että maltillisesti toteuttamaan niin kauhistavan massamurhan?

Tapahtumia seuranneen yhteiskunnallisen keskustelun tuloksena yhtäkään aselakia ei silti kiristetty. Olin henkisesti täysin turtana. Vierailin Diane Warnerin hautajaisissa. Yritin selvittää hänen taustojaan. Arvoituksellinen nainen oli jonkin aikaa pakkomielteeni. Miksi olimme välittömästi tunnistanee toisemme, vaikka emme olleet tavanneet toisiamme koskaan aiemmin?

Jatkoin opintojani löytämättä enää sellaista elämäniloa ja kipinää, jotka olivat olleet luonteva osa persoonaani ennen verilöylyä. Aloin tuntea itsetuhoisia oireita jo ennen kuin tapahtumia seuranneen vuoden marraskuussa lopulta liukastelin autollani tieltä ollessani palaamassa takaisin opiskelija-asunnolleni viikonloppuvierailulta vanhempieni luota.

Tuo liukastelu ei ollut vahinko. Aiheutin sen tahallani. Halusin pois tästä järjettömästä maailmasta. Osuttuani autollani tien vierellä seisoneeseen vanhaan, jykevään tammeen kuolin välittömästi.

1/2

Synnyin Oregonin Portlandissa 12. helmikuuta vuonna 2000. Lap-suuteni ja nuoruuteni olivat turvattua ja pääosin onnellista aikaa. High schoolista valmistuttuani siirryin opiskelemaan kirjallisuutta ja sen historiaa synnyinkaupunkini maineikkaaseen Pacific Western Universityyn.

Aloitettuani opinnot vuoden 2022 syksyllä minut valtasi outo tunne siitä, että pian tulisi tapahtumaan jotakin todella merkittävää. Tunteeseen liittyi aavistus, että siihen liittyisi äärimmäistä pahuutta. Vuotta myöhemmin samaan aikaan tunne palasi voimakkaampana. Tiesin, että minun pitäisi toimia voidakseni välttää sanoinkuvaamat-toman murhenäytelmän.

Kahden aiemman lukuvuoden alkuun liittyneet kauhun tunteet kalpenivat sen suoranaisten paniikin rinnalla, jota tunsin syyskuun alussa 2024. Aavistin, että minulla oli enää todella vähän aikaa ja että minun olisi tärkeää pikaisesti ymmärtää mistä oli kyse ja toimia sitten viisaasti tuon ymmärryksen perusteella.

Onneksi unet tulivat avukseni. Kun perjantain 13. päivän veri-löylyn oli aikaa enää viikko, tapasin unessani Diane Warnerin. En ollut nähnyt häntä aiemmin edes etäältä, saati tavannut, mutta unessani hän oli kuin ihanteellinen kumppani: pitkämielinen, kaunis ja hellä. Minun tulisi etsiä hänet pikaisesti käsiini ja pelastaa hänen henkensä.

Uni ei kertonut minulle Dianen nimeä, mutta muistin elävästi miltä hän näytti ja uskoin tunnistavani hänet jos näkisin hänet yli-opiston kampuksella. Koska olin viettänyt siellä jo kaksi lukuvuotta häntä koskaan näkemättä, päättelin aivan oikein, että hänen täytyi olla juuri opintonsa aloittanut ensimmäisen vuosikurssin opiskelija.

Mietin, pitäisikö minun yrittää selvittää, mitä kursseja ensimmäi-sen vuosikurssin naisopiskelijat todennäköisimmin valitsivat opinto-ohjelmaansa, ja yrittää sitten paikantaa hänet joltakin niistä. Tarjolla oli kuitenkin niin suuri määrä erilaisia suuntautumisvaihtoehtoja, että se olisi mennyt puhtaaksi arvailuksi.

Niinpä en ollut perjantaihin, 13. päivään tultaessa edelleenkaan onnistunut paikantamaan Diane satojen opiskelijoiden joukosta. Näin hänet ensi kertaa vasta kävellessäni tulevan lukupiirini jäsenten seuraan yhdessä yliopistorakennuksen pienistä luentosaleista.

Dianen näkeminen oli minulle äkillinen, valtaisa shokki. Unohdin saman tien lukupiirin ja kaikki ympärillämme hyväntuulisesti juttelevat opiskelijat. Juoksin suoraan kuvankauniin naisen luokse ja tartuin hänen käteensä.

”Seuraa minua! Meillä on kiire!”

Tämä olisi ollut tuhoontuomittu yritys missä hyvänsä muussa tilanteessa. Jos nuori opiskelijamies ryntää nuoren opiskelijanaisen ensi kertaa nähdessään suoraan tämän luokse, tarttuu tämän käteen ja lähtee vetämään tätä mukanaan toisaalle, syntyy taatusti kova meteli naisen taistellessa vastaan ja ympärillä olevien kiirehtiessä hänen avukseen.

Diane tunnisti minut kuitenkin välittömästi, vaikka näimme toisemme ensimmäistä kertaa. Siitä oli minulle suuri apu: hän ei vastustellut lainkaan vaan nousi parin sekunnin reaktioajan jälkeen nopeasti jalkeille ja lähti seuraamaan minua.

Muut läsnäolijat varmastikin hämmästyivät tilannetta, mutta eivät ehtineet tai edes nähneet tarpeelliseksi toimia, koska oli ilmeistä, että nainen lähti seuraamaan minua täysin vapaaehtoisesti.

Astuttuamme käytävän puolelle emmin hetken tietämättä mihin suuntaan meidän olisi viisainta paeta. Sitten kuulumme ensimmäisiä laukauksia ja kirkumista oikealta, joten käännymme vasempaan. Vedin Diane edelleen kädestä. Kaunotar seurasi minua ääneti.

Tulimme risteykseen, jossa siihen asti seuraamamme käytävä päättyi rakennuksen ulkoseinään. Vasemmalla oli eteishalli ja pääuloskäynti, oikealla lounasravintolan sisäänkäynti.

Havaitsin kauhukseni, että eteishallissa seisoj vartiossa pitkään mustaan nahkatakkiin pukeutunut, automaattiasetta pitelevä nuori mies. Hänen tehtävänään oli selvästi estää sisällä olevien ihmisten pako rakennuksesta.

Takaamme kuului voimistuvaa sarjatulitusta ja kirkunaa. Vedin Dianen pikaisesti piiloon oikealla puolellamme olevaan syvennykseen, jonka perällä seisova ovi johti lukittuun varastohuoneeseen. Hetkeen uskalsimme tuskin hengittää. Oliko eteishallissa seisonut tappaja nähnyt meidät?

Diane painautui mahdollisimman lähelle minua.

”Kuka olet?” hän kuiskasi.

”En ole koskaan tavannut sinua, mutta näytät silti tutulta.”

Vastasin mahdollisimman vaimealla äänellä suoraan Dianen korvaan.

”Nimeni on Daniel Atherton. Ystävät kutsuvat minua Daniksi. Olen kolmannen vuosikurssin opiskelija. Minustakin sinä vaikutat tutulta, vaikka tiedän ettemme ole koskaan tavanneet.”

Katsoimme toisiimme hämmentyneinä. Sitten kuulimme nopeita askelten ääniä. Eteishallia vartioinut tappaja oli lähtenyt juoksemaan meitä kohti. Olisi pakko yrittää paeta ravintolan puolelle.

”Meidän pitää lähteä”, kuiskasin Dianelle.

Viittasin kädelläni ravintolan suuntaan.

”Juokse edellä, niin tulen perässäsi ja yritän suojata sinua!”

Diane loi minuun epäuskoisen katseen. Hän ymmärsi, ettei minulla ollut muuta keinoa suojata häntä kuin heittäytyä luotien eteen. Tappajan lähestyvät juoksuaskeleet olivat vielä matkan päässä, mutta jos emme toimisi pian, hän voisi helposti teloittaa meidät ovisyvennykseen, jossa piileskelimme.

Nykäisin Dianeä kädestä. Se havahdutti hänet toimimaan. Diane lähti juoksemaan kohti ravintolan sisäänkäyntiä niin matalana kuin mahdollista ja aivan käytävän reunaa pitkin. Seurasin häntä.

Ehdimme ravintolan ovelle asti. Diane avasi sen. Syystä jota en ehtinyt koskaan ymmärtää, tappajan ampuma sarja osui Dianeen, vaikka olin tehnyt kaikkeni asemoidakseni itseni heidän väliinsä.

Diane kaatui eteenpäin, jolloin ovi sekä avautui että sen jälkeen myös sulkeutui perässämme, katkaisten hetkellisesti tappajan näköyhteyden meihin. Osumat olivat äärimmäisen pahoja. Diane oli kuollut välittömästi. Irvistin kauhusta kyynelten noustessa silmiini.

Tappajan avatessa ravintolan oven vain sekunteja myöhemmin olin jo ymmärtänyt Dianen olevan mennyttä, noussut jalkalle ja kääntynyt tulijaa kohti. En yrittänyt vastarintaa vaan tein tarkoituksellisen itsemurhan. Tappaja ampui sarjan myös minun lävitsemi, minkä jälkeen kaaduin hengettömänä Dianen elottoman ruumiin vierelle.

Aloitettuani opinnot Pacific Western Universityssä Oregonin Portlandissa vuoden 2022 syksyllä tiesin jo täydellä varmuudella, että kohtaisin tulevaisuudessa valtavan murhenäytelmän, ellen onnistuisi selvittämään siihen liittyviä asioita hyvissä ajoin etukäteen. Tulisin seuraavien noin kahden vuoden kuluessa kohtaamaan naisen, joka minun tulisi pelastaa kuolemalta, ennen kuin tapahtuisi jotakin vielä sitäkin hirvittävämpää.

Ryhdyin jo opintojeni aloitusvuoden aikana selvittämään keitä yliopistossa opiskeli saadakseni tietooni kaikkien naisopiskelijoiden henkilöllisyyden ja tietääkseni miltä kukin heistä näytti.

Näin kerrottuna tämä kuulostaa pahimman luokan stalkkaamiselta, mutta sellaisesta ei ollut kyse. En koskaan häirinnyt ketään naisista millään tavoin, vaikka hankin haltuuni heidän tietojaan monesti hyvinkin kyseenalaisin keinoin. Kahden ensimmäisen lukuvuoden aikana olin muutaman kerran vähällä jäädä kiinni heidän tietojensa keräämisestä urkkien ja hakkeroiden.

Olin varma, että heti kun löytäisin naisen, jonka henki minun oli määrä pelastaa, myös tunnistaisin hänet. Lähestyisin vain tuota yhtä ainoaa naista, tehden senkin vain hänen parhaakseen.

En koskaan kerännyt itselleni minkäänlaista henkilörekisteriä. Kun olin varmistunut siitä, ettei tietty nainen ollut kohteeni, hävitin hänestä keräämäni tiedot kirjaten ainoastaan muistiin hänen nimensä ja vuosikurssinsa, etten tekisi samaa selvitystyötä turhaan kahdesti.

Vuosina 2022 ja 2023 opintonsa aloittaneita naisia oli paljon. Kun en pitkien etsintöjen ja kymmenien tuntien työn jälkeenkään löytänyt heidän joukostaan oikeaa kohdettani, aloin hetkittäin epäillä kutsumustani. Olinko sittenkin vain säälittävä stalkkaaja, josta itse kehittämäni pakkomielle oli tehnyt sekopäisen?

Syyskuun alussa 2024 aloitin jo kolmantena vuotena peräjälkeen suuren urakan selvittääkseni tuolloin lukukautensa aloittaneiden uusien naisopiskelijoiden tiedot. Tuolloin unet tulivat avukseni. Kun

Yliopisto-opiskelija ihastuu selittämättömästi tutulta tun-
tuvaan naiseen hetkeä ennen kuin tämä saa surmansa
joukkoampumisessa. Kidnapattu näyttelijätär saa selville
koko todellisuuskäsitystään horjuttavia asioita mennei-
syydestään. Kirjailija ja valokuvamalli pakenevat kohti
lentokenttää vaarallisen kultin tehtyä terrori-iskun heidän
lomakohteeseensa. Opiskelijamies päätyy sadomasokisti-
seen suhteeseen varttuneemman naisen kanssa. Perheen-
jäsenensä traagisesti menettänyt nainen löytää keinon
päästä uudelleen yhteyteen näiden kanssa. Opiskelijamies
ihastuu kauniiseen tarjoilijattareen, jonka katoamista hän
yrittää vuosia myöhemmin selvittää kohdattuaan naisen
kaksoisolennon.

Kuuden mielikuvituksellisen rakkaustarinan kokoelma
sijoittaa henkilöhahmonsa vuoroin maan päälle, vuoroin
avaruuteen. Rakkauden monenlaisia ilmenemismuotoja
kuvaavien tarinoiden teemat ovat paikoin provosoivia.
Niitä yhdistää toisen ihmisen läheisyyden kaipuu ja toivo
kestävästä onnesta ihanteellisen kumppanin rinnalla.

BoDTM
BOOKS on DEMAND